

ἐκτὸς τοῦ φρουρίου κατοικία, μὴδ' αὐτοῦ τοῦ ἀρχηγοῦ ἐξαιρουμένου. Ὁ δ' ἀριθμὸς τῶν στρατιωτῶν ἡλλασσεν ἀπὸ 300 μέχρις 800 καὶ ἡ Γένουα προσεπάθει πάντοτε ἵνα ἐλλατῶνῃ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν καὶ οὕτως ἐπιφέρει οἰκονομίαν εἰς τὰ ἔξοδα, ὅπερ ἦτο δυνατόν, διότι ἕκαστος Χίτος ἦτον ὑπόχρεως εἰς στρατείαν ἐπὶ διαταγῇ τοῦ ἐπάρχου. Τὸ πλεῖστον τῶν στρατευμάτων, τῶν ὁποίων τὴν ἀρχηγίαν εἶχεν ὁ φρουράρχος τῆς νήσου, κατόκει ἐν τῇ ἀκροπόλει τῆς πρωτεύουσας· μικρὰ ἀποσπάσματα ὅμως διοικούμενα ὑπὸ λοχαγοῦ ἐστρατωνίζοντο ἐν τοῖς προαστείοις· βραδύτερον δὲ, τῷ 1440, προσετέθη καὶ ὑποφρουράρχος ἐν τῇ πόλει. Πρὸς τούτοις δὲ ἕμενον ἐν μέρει σημαντικαὶ φρουραὶ εἰς τὰ λοιπὰ 15 φρούρια (καστέλλια) τῆς νήσου διοικούμεναι ὑπὸ Μαοναίων φερόντων τὸν τίτλον λοχαγῶν ἢ φρουράρχων τῆς Κόλλης, Καλαμωτῆς, Καρδαμύλης, Λαμιστῆς, Λάτης, Λεκοβέρης, Μελανήτου, Πενουκκῆλης, Παρπαρείας, Πιγρῆς, Πιτίου, Ἀγίας Ἐλένης, Ἀγίου Ἰουλιανοῦ, Βολισσοῦ (εἰς ἣν ἀνῆκε καὶ ὁ πλησίον κείμενος βράχος τῶν Ψαρῶν) καὶ Βίκου· εἶχον δ' ἐφωδιασμένα καλῶς τὰ φρούρια αὐτῶν μὲ πολεμοφόδια καὶ ἰδίως μὲ βαρέα πυροβόλα. Πλησίον δὲ τῆς Ἀρμολίας ὠκοδόμησε τῷ 1440 ὁ Νικόλαος Ἰουστινιάνης φρούριον ὠχυρωμένον ὑπὸ διπλοῦ τείχους καὶ περιλαμβάνον ἐξήκοντα δύο οἰκίας καὶ δύο πύργους· παρὰ τὴν Σίδηρον δὲ, τοὺς Πύργους καὶ Νέννες ὠκοδομήθησαν φυλακεῖα ἐναντίον τῶν πειρατῶν καὶ κατὰ μήκος τῶν παράλιων ἐπὶ ἀποτόμων βράχων φάροι. Ἐν ὅλοις ἡριθμοῦντο ἐπὶ τῆς Χίου 36 ὄχραι θέσεις. Ἡ πρωτεύουσα ἐπροφυλάττετο δι' ὄχρων προχωμάτων, τειχῶν καὶ τάφρων, ἡ ἀκρόπολις δὲ περιεζώσθη τῷ 1402 ὑπὸ νέας τάφρου, διότι ἡ παλαιὰ διὰ τῶν ἐν αὐτῇ ῥιπτομένων ἀκαθαρσιῶν εἶχε βαθμηδὸν κλεισθῇ. Μετὰ τὴν ἀπόκρουσιν τῆς Ἑνετικῆς ἐπιδρομῆς ἐδαπανήθησαν χρήματα, ὑπὲρ τὰς 200 000 λιρῶν, πρὸς ἀνασκευὴν τῶν καταστραφέντων τειχῶν· οὕτω νέαι τάφροι περιέζωσαν τὴν πόλιν καὶ περιτειχίσματα ἐφωδιασμένα μὲ πυροβόλα καὶ πικρυτεῖχους πύργους ἐξησφάλιζον αὐτὴν πανταχοῦ· δ' ἐξεῖχεν ὁ θυρεὸς τῶν Ἰουστινιάνων, πύργος μὲ τὸν ἀετὸν τῆς Γερμανικῆς Αυτοκρατορίας. Καὶ ὁ σημαντικὸς δὲ λιμὴν τῆς νήσου, εἰς τὸν ὁποῖον κατεσκευάσθησαν νέα νεώρια, ὠχυρώθη τῷ 1440 μὲ νέα τεῖχη καὶ ἐπειδὴ ἕνεκα τῶν ἀκαθαρσιῶν, τὰς ὁποίας ἔχουνον εἰς αὐτὸν ὁ Καλόφυτος καὶ λοιποὶ βύακες τῆς νήσου, βαθμηδὸν ἤρχισε πληρούμενος καὶ τὰ ξένα πλοῖα ἐπροτίμων

νὰ προσορμίζωνται εἰς τὸν Δελφίνιον λιμένα, ὅπου ἐπρόκειτο ἡ ἵδρυσις «νέας Χίου», διὰ τοῦτο δὲν ἠρκέσθησαν εἰς μόνην τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς εἰς ἐκεῖνον τὸν λιμένα προσορμίσσεως δια ψηφίσματος ἀπὸ 20 Μαρτίου 1488, ἀλλὰ καὶ διώρυγα κατεσκευάσαν, ἥτις ἐδέχετο καὶ ἔφερεν εἰς τὴν θάλασσαν τὰ ὕδατα τῶν βυάκων ἐκείνων. Ἐκτὸς τῆς διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Μαόνης, οὐχὶ ὅμως καὶ προσωπικῶς τῶν Μαονέων ὀρισμένης μεγάλης γαλέρας μὲ 74 κώπας, ἐναυλοχεῖ ἐν τῷ λιμένι στολίσκος 38 πλοίων, διατηρουμένων ὑπὸ μελῶν τῆς ἑταιρείας· ἐκ τεσσάρων δὲ Μαονέων συγκειμένη ἀρχὴ (Officium maris) εἶχε τὴν ἐποπτείαν αὐτῶν καὶ τοῦ λιμένος, πρὸς δὲ καὶ τὴν κατὰ θάλασσαν ὑπεράσπισιν τῆς νήσου ἐν καιρῷ ἐχθρικῆς προσβολῆς.

(ἔπεται συνέχεια).

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΘΑΛΑΜΟΣ.

(Συνέχεια ἀπὸ φυλλ. 45).

Η Κόμησσα διήλθε διὰ πολλῶν δωματίων ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς· φθάσασα δὲ εἰς τὴν ἀριστερὰν πτέρυγαν τοῦ πύργου, ἠνέωξε μίαν θύραν καὶ ὤθησεν αὐτὸν ἐντὸς θαλάμου κατεσκευασμένου καὶ μόνον ἐπιπλὸν ἔχοντος παλαιὰν κλίνην, προῖον προκατακλυσμιαίας τέχνης.

— Ἀπ' ἐδῶ εἶναι ὁ κῆπος, εἶπε δεικνύουσα τὸ παράθυρον. Ἄμα λοιπὸν ἐννοήσης ὅτι ὅλοι κοιμῶνται ἐν τῷ πύργῳ, φύγε . . . καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὲ συχωρήσῃ.

Ταῦτα εἰπούσα καὶ ἀφήσασα τὸ κηρίον ὅπερ ἐκράτει ἀνά χειρας, ἀπῆλθε μετὰ σπουδῆς καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν αἵθουσαν καθ' ἣν στιγμὴν διὰ τῆς ἀπέναντι θύρας εἰσῆρχετο ὁ κ. Δὲ Ζωκούρτ. Οἱ δύο σύζυγοι ἀντήλλαξαν τὸν συνήθη φιλόφρονον χαιρετισμὸν, ἀλλ' ἐνυπῆρχε τι βεβιασμένον εἰς ἀμφοτέρων τοὺς τρόπους, καὶ ἡ πρώτη αὕτη συνέντευξις δὲν διήρκεσε πολλὴν ὥραν. Ἡ Κλαίρη προσεπάθησεν ἐπιτηδεῖως ν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν χάραν τὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἐπισκευυμένην ταραχὴν καὶ ὠχρότητα, ἀλλ' ὅμως ὁ κόμης ἐφάνη ὡς ἂν κάτι νὰ ὑπώπτευσεν. Ἐπομένως μετὰ τινας ἀσημάντους καὶ βεβιασμένας ἐρωτήσεις οἱ δύο σύζυγοι ἀποχωρισθέντες μετέβησαν ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια δώματα. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἡ Κλαίρη δὲν ἐκλείσει τὰ βλέφαρά της καθ' ὅλην τὴν νύκτα, ἀλλὰ καθημένη παρὰ τὸ παράθυρον ἐβλεπε πρὸς τὸν κῆπον, καὶ μόλις περὶ τὴν αὐγὴν κατεκλίνθη ἀφοῦ

εἶδε μίαν σκιάν ὑπερπηδήσασαν τὸν φράκτην τοῦ κήπου, καὶ ἡ ψυχὴ τῆς οὕτω ἐλαφρύνθη ἀπὸ μέγα βάρους. Ὁ δὲ Ῥαῦμόνδος μείνας μόνος ἤρχισε νὰ συλλογίζεται ἐπὶ τῶν διατρεζάντων καὶ συνησθάνθη ὅτι ἡ εἰς Ῥωβίλλην ἔλυσίς του, ἐνῶ κατ' ἀρχὰς ἦτο ἀπλὴ νεανικὴ ἀνοησία, ἐπέφερε τώρα τραγικὰς συνεπείας, καὶ δι' ἐνὸς ἀσυγγνώστου σφάλματος διεκινδύνευσε καὶ ἴσως ἐκηλίδωσε τὴν ὑπόληψιν καὶ ἐξηφάνισε τὴν εὐδαιμονίαν τῆς ἐξαδέλφης του. Ἐνεθυμείτο δὲ πρὸς τούτοις μετ' αἰσχύνης καὶ πεισμονῆς τὴν παγετῶδη ἀδιαφορίαν τῆς Κλαίρης καὶ πρὸ πάντων μίαν φράσιν της. — Ὁ κόμης σὲ εὐηργέτησεν! εἶχεν εἰπῇ. Καὶ τῶνόντι τὸν εὐηργέτησεν, ὥς ὁ Ῥαῦμόνδος ὡμολόγει, καταναθεματίζων ἑαυτὸν, ὅτι ἡ παραῦσα θέσις τοῦ ὄχι μόνον οἰκτρὰ ἀλλὰ καὶ μισαρὰ ἦτο· ἐπομένως ὁ αἰφνίδιος ἔρως του, γέννημα στιγμιαίου ἐξημμένης φαντασίας, μετεβάλλετο ἀνεπαισθήτως εἰς ἀδελφικὴν καὶ ἀδολὸν ἀγάπην, ὁποῖαν ἐξ ἀρχῆς ἦσθάνετο πρὸς τὴν ἐξαδέλφην του, καὶ μετανοῶν εἰλικρινῶς, ὡς κίετο ἐνδομύχως ὅτι οὐδέποτε πλέον ἤθελεν ὑποπέσει εἰς τοιοῦτον ἀμάρτημα. Τοιαῦτα δὲ διαλογιζόμενος καὶ μὴ τολμῶν εἰσεῖν νὰ φύγῃ, ἐβημάτιζεν ἐν ταραχῇ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ δωματίου καὶ μετὰ παρέλευσιν ἀρκείας ὥρας θέλων νὰ διασκεδάσῃ τὰς λυπηρὰς ἐντυπώσεις του, ἔλαβε τὸ φῶς καὶ ἐξήτασε περιέργως τὰ περὶ αὐτὸν ἀντικείμενα.

Οἱ τρεῖς τοῖχοι τοῦ θαλάμου ἦσαν ἐντελῶς γυμνοί, ἀλλ' ὁ τέταρτος ὁ ἀντικρὺ τῆς κλίνης ἐκαλύπτετο σχεδὸν ὀλόκληρος ὑπὸ καλλίστης εἰκόνας, ποῦ μὲν καὶ ποῦ ἐφθαρμένης ὀλίγον ὑπὸ τοῦ χρόνου, ἀλλ' οὐχ' ἦττον ἀξιαπαρατηρήτου διὰ τὸ ζωηρὸν καὶ πιστὸν τῆς παραστάσεως· ὁ Ῥαῦμόνδος λοιπὸν ἂν καὶ δὲν εἶχεν ἥσυχον τὸν νοῦν παρετῆρει ὅμως ἐν ἐκστάσει τὰ ἐπὶ τῆς εἰκόνας πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἔλεγε, ἦσαν ζωντανὰ σχεδὸν τὸν δὲ θαυμασμόν του ἐπηύξανεν ἔτι μᾶλλον ἡ ἐνυπάρχουσα σχέσις τῆς ἐξωγραφισμένης σκηνῆς πρὸς τὸ οἰκογενειακὸν δρᾶμα, οὕτινος ἐγένετο πρωτοῦργος ἕνεκα ἀφροσύνης.

Ἐντούτοις ἐσήμανον ἑνδεκα ὥραι καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔκρινεν ἀρμόδιον τὸν καιρὸν διὰ νὰ δραπετεύσῃ, ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ, ἀπνυδισμένος ὢν ὑπὸ τοῦ κόπου, πάραυτα ἀπεκοιμήθη. Μετὰ μίαν ὅμως μόλις ὥραν ἐξύπνησε σημάξαντος τοῦ ὥρολογίου τὸ μεσονύκτιον. Ὁ θάλαμος ἐφωτίζετο τὴν ὥραν ἐκείνην ὑπὸ τῆς σελήνης τόσῳ λαμπρῶς ὥς ἂν ἦτο τῶνόντι ἡμέρα, καὶ ὁ Ῥαῦμόνδος ἤνοιξε

τοὺς ὀφθαλμούς· ἀλλ' αἰφνὺς ἀνεπήδησε φοικιδῶν ἀπὸ τῆς κλίνης, ἀνέσπασε διὰ μιᾶς τὸ ξίφος καὶ ἔστη ἐν ἀμυντικῇ στάσει ἀπέναντι τῆς εἰκόνας, τοὺς βραχίονας ἔχων προτεταμένους καὶ τοὺς ὀφθαλμούς βλοσυρούς.

Καὶ πρῶτον μὲν ἐνόμισεν ὅτι ὠνείρωττεν· τὸν ἦν παράδοξον τὸ πρὸ αὐτοῦ φαινόμενον, ἀλλ' ἀφοῦ ἐπὶ ματαίῳ ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἠναγκάσθη νὰ πεισθῇ ὅτι δὲν ἔβλεπεν ὄνειρον ἀλλὰ γεγονός ὑπερφυσικὸν καὶ ἐντελῶς ἀκατάληπτον. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ σελήνη ἐκαλύφθη ὑπὸ νέφους καὶ τὰ πάντα ἐσκοτίσθησαν. Ὁ Ῥαῦμόνδος ἦτο τολμηρότατος, παράτολμος μάλιστα καὶ δὲν ἐπίστευεν εἰς πράγματα φυσικῶς ἀνεξήγητα, καὶ ὅμως πολλὰ ὥραι παρῆλθον αὐτὸς δ' ἔμενεν εἰς τὴν αὐτὴν στάσιν ἀκίνητος, τὸ ξίφος κρατῶν γυμνὸν, καὶ στηριζόμενος εἰς τὴν κλίνην, οὕτως ὥστε νὰ ἀπέχῃ ὡς οἶδν τε περισσότερον τῆς μαγικῆς ὀπτασίας. Πετὰ παρέλευσιν δ' ἱκανῆς ὥρας, ἠνέωξεν ἀφορητὴ τὸ παράθυρον καὶ πηδήσας ἐντὸς τοῦ κήπου ἀνέπνευσεν ἀπληστώως τὸν καθαρὸν ἀέρα ὡς ἄνθρωπος ἀπαλλαγὴς ἀπὸ βαρὺν ἐφιάλτην.

— Ὅπως ἂν ἔχῃ, θ' ἀνάψω μίαν λαμπάδα! ἐπιθύρυσεν ἀπομακρυνόμενος τοῦ πύργου.

Φθάσας δὲ εἰς τὸ πανδοχεῖον τοῦ ἐγγὺς χωρίου, ἐπανεῦρε τὸν ἵππον καὶ τὸν συστρατιώτην καὶ φίλον του Βωνουᾶ, παρ' οὗ ἐσυνοδεύετο, καὶ μετ' οὗ πολὺ ἔλαβον ἀμφότεροι τὴν ἄγουσιν εἰς Καέν.

— Μήπως σοὶ ἐσυνέβη τι ἀπευκαταῖον; ἠρώτησε πρῶτος ὁ Βωνουᾶ τὸν Ῥαῦμόνδον, παρκτηρήσας τὸ ἡλλοιωμένον καὶ ὠχρὸν τοῦ προσώπου του.

Ἐκεῖνος δὲ πρόσφκτον ἔχων τὸ πάθημά του διηγήθη λεπτομερῶς καὶ μετὰ πολλῆς σπουδαιότητος καὶ πεποιθήσεως ὅτι εἶδεν ἐξυπνήσας ἐν τῷ θαλάμῳ τοῦ πύργου· ὁ δὲ συνοδοιπόρος του ἤκουε προσεκτικῶς, ἀλλ' ἅμα ἐτελείωσε τὴν διήγησιν, ἔρρηξεν ἄπλετον γέλωτα.

— Τώρα ἐξηγεῖται τὸ μυστήριον! ἀνέκραξεν. Οἱ ὑπηρέται τοῦ πανδοχείου ἔνθα διενυκτέρευσαν, ἠγνόνουν μὲν τὰ κατέκαστα ὅσα μοι ἐξιστόρησας εἰς τὴν ὄντως πολύτιμον καὶ ἀξιόπιστον διήγησίν σου, μοι ἀνέφεραν ὅμως ἐν τῇ ἀπλότητί των περὶ τίνος θαλάμου διαβολικοῦ... φίλε μου, ἔκοιμήθης εἰς τὸν θάλαμον τῆς εἰκόνας, καὶ σοὶ ὁμολογῶ σπουδάζων ὅτι ἀπορῶ πῶς σὲ ἐπαναβλέπω ζωντανόν! Ταῦτα εἰπὼν ὁ Κ. Δὲ Βωνουᾶ ἀνεκάγχασεν πάλιν εὐθύμως.

Ἀλλ' εἰς τὸν Ῥαῦμόνδον δὲν ἤρρεσκεν ἡ φαιδρότης αὕτη τοῦ φίλου του καὶ τὸν ἐξώρρισε νὰ

τηρήσῃ ἄκραν μυστικότητα ἐπὶ τῶν συμβάντων τῆς νυκτός, ὅπερ ἐκεῖνος προθύμως ὑπεσχέθη.

Τὴν ἐπαύριον ἀπὸ πρωῒας ἡ κόμησσα ἔδραμεν εἰς τὸν θάλαμον ἔνθα διενυκτέρευσε· ὁ Ῥαϋμόνδος καὶ ἰδίαις χερσὶν ἐτακτοποίησε τὰ ἐν αὐτῷ τοιούτῳ τρόπῳ, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ὁ θάλαμος ἐκεῖνος ἐκατοικήθη τὴν προτεραίαν. Οὕτω τοῦλάχιστον ἐνόμιζεν ἡ Κλαίρη· ἀλλ' ὅμως μετὰ τὸ γεῦμα ὁ Ζωκούρτ τυχὼν αὐτὴν μόνην, τὴν ἠρώτησε τίς ἐκοιμήθη εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του.

— Οὐδεὶς, ἀπεκρίθη ἡ κόμησσα ἐρυθρῶσα.

Ὁ Ζωκούρτ τὴν ἐκύτταξε κατὰ πρόσωπον περιλύπως.

— Κλαίρη, εἶπεν ἐντόνως, πρέπει νὰ σοὶ ὁμιλήσω εἰλικρινῶς. Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι οὐτιδανοὶ ἐπιθυμοῦντες διὰ τῆς συκοφαντίας νὰ καταστρέψωσι τὴν συζυγικὴν εὐδαιμονίαν, τοῦτο δὲ λέγω, διότι ἐσχάτως ἔλαβον ἐπιστολὴν περιέχουσαν ἐξευτελιστικὰς κατὰ σοῦ κατηγορίας· καὶ ἐγὼ μὲν ἔσχισα ἅμα ἀνέγων τὰς πρώτας λέξεις, ἀλλὰ... πρὸς Θεοῦ! ἐπέ μοι, Κλαίρη, τίς ἐκοιμήθη εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μου;

— Οὐδεὶς, ἀπεκρίθη πάλιν ἡ νεκρὰ γυνὴ συλλογιζομένη μετὰ φρίκης, ὅτι ἡ ἐναντία ὁμολογία ἡδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ βῆξιν μεταξὺ τοῦ συζύγου τῆς καὶ τοῦ ἐξαδέλφου τῆς.

Βραχεῖα σιωπὴ παρηκολούθησε, καὶ ὀλιβερά συγκίνησις ἐπεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ κόμης.

— Ἡπατήτην ἀναμφιβόλως, ἐψιθύρισεν ἀπομακρυνόμενος.

Ἐνῷ τὴν πρωῒαν περιήρχετο ἀσκόπως τὸν πύργον εἰσῆλθε καὶ εἰς τὸν πολυθρύλλητον θάλαμον καὶ ἐκεῖ ἐπληροφορήθη ἔκ τινος ἀλανθάστου σημείου, ὅπερ βραδύτερον θέλομεν ἐξηγήσει εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, ὅτι ἄνθρωπος ἐκοιμήθη προσφάτως ἐπὶ τῆς κλίνης. Καὶ τότε μὲν οὐδὲ κἀν ἐφρόντισε νὰ ἐξετάσῃ ποῖος ἦτον ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐνεθυμήθη ὅτι τὴν προτεραίαν, καθ' ἣν ὥραν εἰσῆρχετο εἰς τὸν πύργον, εἶδε ὧς ἐξερχόμενον τῆς αἰθούσης καὶ διευθυνόμενον εἰς τὴν ἀκατοίκητον πτέρυγα τοῦ οἴκου ἀπὸ δωματίου εἰς δωμάτιον, ἐνεθυμήθη πρὸ πάντων τὴν ταραχὴν τῆς Κλαίρης ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰθούσαν καὶ διὰ τοῦτο ἀπεφάσισε νὰ ζητήσῃ μίαν ἐξήγησιν. Ἡ ἀπόκρισις τῆς συζύγου τοῦ τὸν κατεκράνυνσε, διότι ὑπέθεσεν ὅτι ἡ Κλαίρη καταφυγούσα εἰς τὸ ψεῦδος ὑπεκινήθη βεβηλῶς ὑπὸ με-

γάλου συμφέροντος ὑπαγορεύσαντος αὐτῇ ν' ἀρνηθῇ τὴν εἰς Ῥωβίλλην ἐπίσκεψιν ἀγνώστου ξένου· Ἀλλὰ τί συμφέρον τὴν ὑπεκίνησε;

Ὁ κόμης Ζωκούρτ δὲν ἐτόλμα νὰ λύσῃ τὴν ἀπορίαν ταύτην. Ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ ἐξετάσῃ καὶ πάλιν προσεκτικώτερον τὰ ἐν τῷ ἀκατοικητῷ θαλάμῳ, εὗρε δὲ ὅλα ἐν τάξει ἐκτὸς τῆς μεγάλης εἰκόνας ἥτις ἐμαρτύρει γεγωνεῖν τῇ φωνῇ καὶ πειστικότερον πάσης ἄλλης διαβεβαιώσεως, ὅτι ἄνθρωπος ἐκοιμήθη ἐπὶ τῆς ἀντικρῦ κλίνης!

Πεισθεὶς τότε πλέον ἐντελῶς περὶ τῆς δυστυχίας του, κατέπνιξε τὴν λύπην εἰς τὰ ἐνδόνυχια τῆς καρδίας καὶ διατάξας νὰ ζεύξωσι τοὺς ἵππους εἰς τὴν ἄμαξάν του, ἀπεχαιρέτησε φιλοφρονέστατα τὰς δύο κυρίας καὶ ἀπῆλθεν.

Οὕτως ἐματαιώθησαν αἱ ἐλπίδες τῆς κυρίας Ὀλίβας Δ' Ὡτεμὲρ περὶ ἐπανόδου εἰς Παρισίους, εἰς τὴν πηγὴν δηλαδὴ τῶν χαρίτων καὶ τῶν διασκέδασεων, καὶ ἠναγκάσθη ἡ παναθλία κόρη νὰ μείνῃ κατὰκλειστος εἰς τὴν ἀφόρητον αὐτὴν φυλακὴν, ὅπου ἐμαραίνοντο τὰ γήρατέα τῆς καὶ ὅπου ἔβλεπεν ὅτι κατεδικάσθη νὰ διέλθῃ τὸν βίον ἄγαμος. Πρὸς ἐπίμετρον δὲ τῆς ἀπελπισίας ἐγενεῖν ἐπαισθητοτέρα ἡ ἐρημία, διότι ἡ Κλαίρη ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ συζύγου τῆς ἔμενε τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας κατὰκλειστος εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, καὶ τὸ χεῖριστον τὰ μυστηριώδη γραμμάτια τῆς δεσποσύνης Λουκίας Δὲ Βαλμενὰν ἔπαυσαν διὰ μιᾶς καὶ αὐτὸς δὲ ὁ κόμης Δὲ Ζωκούρτ σχεδὸν δὲν ἔγραφε ποτὲ πλέον πρὸς τὴν σύζυγόν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ὁ ἱππότης Λανζεκουδρᾶς ἦτο χαριέστατος ἄνθρωπος καὶ εἶχε πλεῖστα ὅσα προτερήματα. Συνέθετε δηλαδὴ ποιημάτια πολὺ νόστιμα, ἐσχεδίαζε διὰ ψαλιδίου κατατομὰς προσώπων λίαν ἐπιτυχῶς, καὶ ἐδιηγεῖτο ἱστορικὰ ἀνέκδοτα μετ' ἀπαρμιλλοῦ χάριτος. Σημειωτέον ὅτι τότε αἱ περὶ φαντασμάτων ἱστορίαι ἦσαν τὸ σύνθηρος σχεδὸν θέμα τῆς ὁμιλίας εἰς τὰς ἑσπερινὰς συναναστροφάς. Καὶ ὁ μὲν Φλωριανὸς κατέλιπεν ὡς δειγμα τοῦ εἶδους τούτου τῆς συνθέσεως τὸ βιβλίον τοῦ ἐπιγραφόμενον *Baleria*, ἀλλὰ τὰ φαντάσματα τοῦ Φλωριανοῦ εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ποιμένες, καὶ οἱ ποιμένες καὶ ζῶντες καὶ μετὰ θάνατον δὲν εἶναι τόσον γοητευτικοί· ὁ δὲ ἱππότης Λανζεκουδρᾶς ἡρῶετο ἄλλοθεν τὰς ἱστορικὰς σημειώσεις του καὶ τὰ φαντάσματά του κατώκουν συνήθως

προκιωνίους γοθτικούς πύργους, αἱ δὲ διηγῆσαις του περιείχον πάντοτε κωδωνοκρουσίαις, κλαγγὴν πένθιμον χαλυβίνων πανοπλιῶν, καὶ ἐν ἐπεισοδίῳ τὴν σελήνην ὀλισθαίνουσαν διὰ μέσου τῶν νεφῶν καὶ διαφωτίζουσαν διὰ φανταστικῶν παραθύρων τραγικὰς καὶ αἱματηρὰς σκηνάς. Διὰ τὰ πολλὰ λοιπὸν καὶ ποικίλα ταῦτα προτερήματα ὁ ἱππότης Λανζκεουδράς ἦν περιζήτητος καὶ εἶχεν εἰσοδὸν ἐλευθέραν εἰς τὰς ἀρίστας οἰκογενείας, ἂν καὶ ἡ προγονικὴ εὐγένεια καθὼς καὶ τὸ βαλάντιόν του ἦσαν λίαν πενιχρά.

Ἦρχισε δὲ νὰ ἀκμάζῃ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1775, ὅτε κατὰ πρῶτον ἐπαρουσιάσθη εἰς τὴν αὐλὴν καὶ διὰ ψαλιδίου ἐσχέδιασε τὴν κατατομὴν τοῦ βασιλικοῦ προσώπου τῆς Μαρίας Ἀντωνιέττας ἐπὶ βελουδίνου ὑφάσματος, διότι ἡ εἰκὼν ἐκείνη ἔφερεν εἰς αὐτὸν μνησιαὶν σύνταξιν ἀρκετὰ καλὴν καὶ μεγάλην φήμην. Συντόμως εἰπεῖν ἂν δὲν ἐπῆρχετο ἡ ἐπανάστασις καὶ αἱ νέαι αὐτῆς ἀρχαί, ἡ φήμη τοῦ ἱππότου θὰ ἔφθανεν ἀφούκτως μέχρι σήμερον.

Μίαν λοιπὸν ἐσπέραν ὁ Λανζκεουδράς ἡτοιμάσθη νὰ μεταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πρίγκηπος Λέοντος καὶ νὰ δισχεδᾷ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ προσκεκλημένους φίλους. Ἐπομένως ἐνεδύθη τὸ καλλίτερόν του ἔνδυμα, καὶ ἔλαθε μετ' ἐαυτοῦ ὅλας τὰς σαγίνας δι' ὧν ἐσαγίνευσεν τὸν κόσμον. Δὲν πρέπει ν' ἀποσιωπήσωμεν ὅτι ὁ ἐντιμος ἱππότης ἀπέβλεπεν ὅχι μόνον εἰς τὴν δόξαν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἀποκτησιν ἐνὸς πράγματος ἐλλείποντος, ἵνα ἡ τελείως εὐτυχὴς καὶ τὸ ὁποῖον ἐπεδίωκεν ἐπιμόνος ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἑτῶν, τὸ δὲ πρᾶγμα τοῦτο ἦτο μία νύμφη καὶ μία προῖξ ἀρκετὴ, ὥστε νὰ ἀνακτήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν δανειστῶν του. Καὶ ἡ μὲν πανοβλία αὕτη παρθένος δὲν εἶχεν εἰσέτι εὐρεθῇ· ἀλλ' ὅ,τι δὲν φέρει ὀλόκληρος χρόνος τὸ φέρει πολλάκις μία μόνη στιγμή, καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἱππότης οὐδέποτε παρημέλει ἐαυτὸν ἀπροετοίμαστον. Ὅθεν ἔφθασεν εἰς τὴν συναναστροφὴν, ἔχων εἰς τὰ θυλάκια τὰς ψαλίδας του, καὶ εἰς τὴν μνήμην σωρὸν αὐτοσχεδίων ἐπιγραμμάτων καὶ φρικωδῶν ἀνεκδότων, μετὰ πολλοῦ κόπου καὶ μόχθου συρράφέντων, διότι πρὸ καιροῦ εἶχεν ἐξαντλήσει τὴν πηγὴν τῶν ἀληθινῶν ἱστοριῶν. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐσχέδιασε τὰ πρόσωπα πολλῶν ἐκ τῶν προσκεκλημένων καὶ ἀπήγγειλε μετὰ στόμφου τὰς ποιητικὰς του ἐμπνεύσεις ἐν μέσῳ τῶν ἀνευφημιῶν τοῦ ἀκροατηρίου, ἐσιώπησε, συνέσπασε τὰς ὀφρὺς καὶ μετεσχημάτισε τὸ πρόσωπόν του ἐπὶ τὸ τραγικώτερον. Οἱ δὲ περιστώτες πάραυτα τὸν περι-

κύκλωσαν διότι ἐνόησαν ὅτι διὰ τῶν μορφασμῶν τούτων προηγγέλλετο ἡ τρίτη καὶ ἡ τελευταία πρᾶξις τῆς παραστάσεως τοῦ ἱππότου Λανζκεουδρά.

— Ἡ ἱστορία τὴν ὁποίαν θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ διηγηθῶ εἰς τὰς κυρίας, εἶπε διὰ φωνῆς υποκώφου καὶ ὀπωσοῦν περιφόβου, εἶναι ἀληθὴς, διότι τὴν ἤκουσα ἀπὸ τοῦ στόματος ἐκείνου, ὅστις ὑπῆρξεν ὁ ἥρωας τοῦ ἀλλοχοῦ τούτου δράματος.

Ἐν ἐποχῇ τὴν ὁποίαν δὲν προσδιορίζω ἔνεκεν ἀδροφροσύνης, νέος τις ἀξιωματικὸς, τοῦ ὁποῖου ἀποσιωπῶ τὸ ὄνομα διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ἀνεχώρησεν ἐκ Παρισίων καὶ μετέβη εἰς μίαν ἐπαρχίαν τὴν ὁποίαν δὲν ὀνομάζω, καὶ ἐλπίζω ὅτι αἱ κυρίαί θὰ ἐπιδοκιμάσωσι τὴν σιωπὴν μου. Ὁ νέος λοιπὸν ἀξιωματικὸς ἡγάπα μίαν νέαν περιστερὰν κατὰκλειστον εἰς φοβερὸν πύργον κατηρειπωμένον καὶ κείμενον εἰς μέρος ἐντελῶς ἔρημον. Ὁ νέος ἀντηγαπᾶτο, ἀλλ' ἡ κυρία δὲν εἶχεν εἰσέτι παραβῇ τοὺς νόμους ἐκείνους τοῦ καθήκοντος, τῶν ὁποίων ἡ τήρησις κατασπαράσσει τὰς ἐρωτευμένας καρδίας. Ὁ σύζυγος ἔλειπεν, ὁ δ' ἐραστὴς... » Ὁ ἱππότης ἐσιώπησε καὶ ἤρχισε νὰ τρίβῃ τὸν ἐπενδύτην του ἐν ἀμηχανίᾳ.

— Χάριν εὐκολίας καὶ πλειοτέρας σαφηνείας, ὑπέλαθε μετὰ βραχεῖαν σιγὴν, πρέπει νὰ ὀνομάσω καὶ πῶς τὰ πρόσωπα τοῦ δράματος. Ὅθεν ἂν αἱ κυρίαί μοι ἐπιτρέψωσι θὰ ὀνομάσω τὸν ἐραστὴν Δοριμῶνα, τὴν κυρίαν Ἑστέλλην καὶ τὸν σύζυγον Γερόνδην...

« Ὁ Δοριμῶν λοιπὸν, ὡς προεῖπον, ἦτο νεανίας χαριέστατος, μεταχειριζόμενος μετὰ μεγίστης δεξιότητος καὶ τὸν κάλκμον καὶ τὸ ξίφος καὶ ἱκανὸς νὰ δαμάσῃ καὶ τὰς σκληροτέρας καρδίας. Μὴ δυνηθεὶς ἐντούτοις νὰ μαλακῇ τὴν ἀπάνθρωπον Ἑστέλλην, εἰσῆλθε μίαν ἐσπέραν λαθραίως εἰς τὸν πύργον τοῦ Γερόνδη καὶ γονυπετήσας πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Ἀφροδίτης του, ἐγύμνωσε τὸ ξίφος, σκοπεύων νὰ αὐτοχειρισθῇ. Ἡ Ἑστέλλη ἐξέβαλε τότε φωνὰς τρομακτικὰς καὶ ἐκράτησε τὴν χεῖρά του, ὁ δὲ δυστυχὴς καὶ πιστὸς ἐραστὴς ἐδάκρυσεν ὑπὸ εὐγνωμοσύνης. Τὰ μετὰ ταῦτα τὰ παρασιωπῶ, καὶ τοῦτο μόνον σὰς λέγω, ὅτι ὑπὸ τὰς πτέρυγας τοῦ ἔρωτος αἱ ὥραι παρῆλθον τόσῳ ταχέως, ὥστε ἡ νύξ εἶχεν ἤδη προβῇ ἀρκετὰ, καὶ ὅμως ὁ Δοριμῶν καὶ ἡ ἐρωμένη του δὲν εἶχον ἐκμυστηρευθῇ εἰσέτι οὐδὲ τὸ ἥμισυ τῶν μυστικῶν των.

Αἶφνης ἡκούσθη μέγας θόρυβος, ἐκρούσθη βιαίως ἡ θύρα τοῦ πύργου. Ἡ Ἑστέλλη ἐγνώρισε τὸ κτύπημα τοῦ συζύγου καὶ παρ' ὀλίγον ἐλειποθύμησεν

ὑπὸ τρόμου. Ὁ Δοριμῶν ἐπρότεινε νὰ σταθῇ πρὸ τῆς θύρας καὶ νὰ σφάζῃ ὄντινα εἰσέλθῃ· ἀλλ' ἐκείνη ἐθόρηνει ἀπαρηγόρητα καὶ δὲν ἐτόλμα ν' ἀποφασίσῃ τίποτε. Ἐντούτοις οἱ ὑπνρέται ἐδραμον διὰ νὰ ἀνοίξωσι τὴν θύραν.

« Ἰπῆρχεν εἰς τὸν πύργον τοῦ Γερόνδῃ ἐν δωμάτιον ἔρημον, ὅπου οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ εἰσέλθῃ, διότι ἐκατοικεῖτο, ἔλεγον, ὑπὸ φαντασμάτων. Ἡ Ἑστέλλῃ ἐνεπνεύθη διὰ μιᾶς ὑπὸ σωτηρίου ἰδέας καὶ ἔσυρε τὸν Δωριμῶνα ἔξω τῆς αἰθούσης,

« Ὅτε ὁ ἄρχων Γερόνδης εἰσῆλθεν εὗρε τὴν σύζυγόν του ἐξηπλωμένην κωθρῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἀφοῦ δὲ ἀντήλλαξαν τὰς συνήθεις φιλοφροσύνας, ἐπειδὴ ὁ Γερόνδης ἦτο κεκοπιακὸς ὑπὸ τῆς ὁδοιπορίας, ἀπεχώρησε ταχέως εἰς τὰ δωμάτιά του. Ἐν τούτοις ὁ Δοριμῶν ὀδηγηθεὶς ὑπὸ τῆς Ἑστέλλης εἰς τὸ διαβολικὸν δωμάτιον, κατηρᾶτο ἐνδονύχως τὴν τύχην, ὅτι διέκοψεν ἀποτόμως τόσῳ γλυκεῖαν συνδιάλεξιν, καὶ διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν λύπην του ἠθέλησε νὰ περιεργασθῇ τὰ καθέκαστα τοῦ δωματίου, εἰς τὸ ὁποῖον τὸν κατεδίκασε σκληρὰ εἰμαρμένη νὰ δεικνυταιρεῖση... »

Ὁ ἱππότης, Ἀνζεκουδρᾶς φθὰς εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς διηγήσεώς του, διέκοψε τὸν λόγον καὶ ἐκύτταξε κύκλῳ τὸ ἀκροατήριον. Οἱ πλείστοι τῶν παρακαθημένων προσεῖχον ἀκούοντες, ἀλλὰ δύο ἐξ αὐτῶν ἐτίμων πρὸ πάντων τὴν διήγησιν τοῦ ἱππότου, καὶ ἔχοντες τὴν κεφαλὴν προτεταμένην καὶ τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ ἀφηγουμένου, ἐφαίνοντο καιροφυλακτοῦντες ν' ἀρπάσωσιν, οὕτως εἰπεῖν, τὰς λέξεις ἀπὸ τοῦ στόματός του. Τούτων ὁ μὲν ἦτο νέος σωματοφύλαξ καὶ εἶχεν ἐπωμίδας λοχαγοῦ, ὁ δὲ μᾶλλον ἡλικιωμένος καὶ χαρακτήρος σοβαροῦ καὶ λίαν μελαγχολικοῦ ἔφερε βαθμὸν ἀντιστρατήγου. Ἀμφότεροι εἶχον ἐγερθὴ αὐτομάτως καὶ ἴσταντο μόνον ὄρθιοι ἐν μέσῳ τῶν παρακαθημένων ἀκροατῶν. Ὁ δὲ ἱππότης βλέπων ὁποῖαν ἐντύπωσιν ἐπροξένει ἡ διήγησίς του, προσεμειδίχασεν ἐπιχαρίτως καὶ ἀνέλαβε τὸν λόγον ἀποτεινόμενος ἐξαίρετικῶς πρὸς τοὺς δύο περὶ ὧν ὁ λόγος ξένους.

« Ὁ Δοριμῶν ἔστη πρὸ μιᾶς μεγαλωτάτης εἰκόνης θαυμασιῶς ἐξωγραφισμένης, ἐφ' ἧς παρίστατο γοτθικὴ αἰθούσα διακεκοσμημένη μὲ ὅλην τὴν ἀγῆτῃ μεγαλοπρέπειαν βαρβάρου ἐποχῆς. Εἰς τὸ βάθος ἐφαίνετο πῦρ λαμπρὸν καίον ἐντὸς τρισηγίστης ἐστίας, καὶ παρὰ τὴν ἐστίαν εἰς νέος ἀλόλουθος καὶ μία εὐγενὴς δέσποινα ἐξαίσιου καλ-

λονῆς, καὶ ἡ μὲν δέσποινα ἔμενεν ὄρθια ἐν στάσει ἐντρόμῳ, ὁ δὲ νέος γονυπετῶν ἐλάλει περὶ ἔρωτος· εἰς τὸ ἀντίπεραν ἄκρον, ἐπὶ τοῦ κατωφλοῦ ἡμικνοιχθείσης θύρας, ἐπαρουσιάζετο γιγαντόσωμος ἱππότης ὅλος σιδηρόφρακτος. Τὴν ὄψιν του τὴν φύσει τραχεῖαν καὶ ἀνηλεῆ, τραχυτέραν καὶ ἀπάνθρωποτέραν κατέστησεν ἡ ὀργὴ καὶ τὸ βλέμμα του κατέπιπτε κεραυνοβόλον ἐπὶ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς, ἥτις μόλις ἀνέπειν· ἀλλ' ὁ νέος, μὴ βλέπων τὰ ὀπίσω συμβαίνοντα, ἐξηκολοῦθει τὴν ἐρωτικὴν ἐκμυστήρευσιν.

« Ἡ εἰκὼν τόσῳ ἦτο ζωηρά, ὥστε ὁ Δοριμῶν καταμαγευθεὶς, προσεδόκα σχεδὸν νὰ ἴδῃ γυμνούμενον τὸ ξίφος τοῦ φοβεροῦ ἱππότου, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀκολούθου κυλισμένην αἱματοφύρτον ἐπὶ τοῦ τάπητος καὶ τὴν νεαράν δέσποιναν προσπίπτουσαν καὶ ἐπικαλουμένην μετὰ κλαυθμῶν τὸ ἔλεος τοῦ συζύγου. Ἰσως ὁ ἥρως ἡμῶν κατεπλάγη πρὸς τοὺς καὶ ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῆς θέσεως τοῦ ἀκολούθου πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ περίστασιν.. »

Ὁ Ἀνζεκουδρᾶς μετὰ τὰς λέξεις ταύτας, εἶτε ἐκ τύχης, εἶτε πρὸς ἐμψύχωσιν τοῦ προσεκτικωτέρου ἐκ τῶν ἀκροατῶν του, ἔλλεισε τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἐμειδίχασε πονηρῶς πρὸς τὸν σωματοφύλακα, ὅστις ἦν τεθορυβημένος. Ἀλλ' ὁ ἀντιστρατήγος ἐντελῶς ἀτάραχος καὶ ἀπαθὴς διατελὼν, εἶχε τὸ βλέμμα βλοσυρῶς προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ ἱστορικοῦ ἱππότου.

« Ὅσον ὅμως ὥραία καὶ ἂν ὑποτεθῇ οἰαδήποτε εἰκὼν, ἐξηκολοῦθησεν ὁ ἱππότης, δὲν δύναται νὰ προσφέρῃ ἀναψυχὴν εἰς κεκοπιακὸς σῶμα. Ἐπομένως ὁ Δοριμῶν μετὰ παρέλθουσιν ἡμισείας ὥρας κατέκλινθη ἐπὶ τῆς κλίνης ἐνδεδυμένος ὡς ἦτο καὶ ἀπεκοιμήθη ἀμέσως, ἀλλ' ὁ ὕπνος του δὲν ἦτο μακροχρόνιος, διότι μετ' οὐ πολὺ παράδοξος θόρυβος ὡς κρότος ἀλύσεων τὸν ἐξύπνησεν. Ἠγέρθη τότε τρομαγμένος καὶ ἔτεινε τὸ οὖς, πλὴν ἐπὶ μεταίῳ οὐδεὶς κρότος ἠκούσθη πλέον παρὰ ὁ τελευταῖος ἦχος τοῦ ὥρολογίου σημήναντος μεσονύκτιον. Ὁ Δοριμῶν περιῆλθε τὸ δωμάτιον ἀνησυχῶς καὶ φῶς μὲν δὲν ὑπῆρχεν, ἀλλ' ἡ σελήνη εἰσδύουσα διὰ δύο μεγάλων παραθύρων ἐφώτιζε λαμπρῶς τὴν εἰκόνα· ὁ ἥρως μας αἶφνης ἐξέβαλε φωνὴν ἐκπλήξεως καὶ τρόμου. Τῶνόντι ἡ σελήνη ἐφώτιζε θέαμα ὅντως ὑπερφυσικὸν καὶ ἀνήκουστον! Τὰ ἐπὶ τῆς εἰκόνης δηλαδὴ πρόσωπα εἶχον ἀλλάξει θέσιν· τὸ δράγμα ἐπροχώρησε καὶ ἡ ἀπειλὴ ἐξετελέσθη. Ἡ εὐγενὴς δέσποινα ἐνηγκαλίζετο τὰ γόνατα τοῦ ἱππότου ἐνῷ ἐκεῖνος διὰ τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν του ἀπωθῶν

τὰς περιπτύξεις τῆς συζύγου, ἐνεπήγνυε διὰ τῆς ἐτέρας τὸ μακρὺ τοῦ ζήφου εἰς τὸ στήθος τοῦ κατὰ γῆς κειμένου νεανίου ῥύακες αἵματος ἀνέβλυζον ἐκ τῆς πληγῆς καὶ κατέβρεχον τὸ ἔδαφος. »

Κραυγὴ ὑπόκωφος διέφυγεν ἐκ τοῦ στήθους τοῦ ἀντιστρατήγου καὶ ὁ σωματοφύλαξ ὅστις τὸν κα-
τασκόπευεν ἀπὸ τινων στιγμῶν χωρὶς αὐτὸς νὰ φαίνεται, συνέσπασε τὰς ὀφρὺς καὶ ἠτένισε τὸν ἱππότην Λανζεκουδρᾶν ἀπειλητικῶς, ἀλλ' ἐκεῖνος τόσον ἦτον ἀφωσιωμένος εἰς τὴν διήγησίν του, ὥστε οὐδὲ κἂν παρετήρησε τὸ βλέμμα τοῦ σωμα-
τοφύλακος.

« Τοιαῦτα μὲν εἶδεν ὁ Δοριμῶν, ἐξηκολούθησε λέγων μετὰ μεζήονος ἐμφάσεως, ἐγὼ δὲ οὐδέποτε θέλω λησμονῆσαι ὅτι ἐνῷ μοι διηγείτο ταῦτα αἱ πρίχες τῆς κεφαλῆς του ἀνωρθοῦντο. Ἡ ὀπτασία ἐφάνη τῶνόντι, διότι ὁ Δοριμῶν δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων οἵτινες καταλαμβάνονται ὑπὸ ἀλόγου φόβου· ἀλλὰ πῶς ἐξηγείται τὸ πρᾶγμα; ἡ εἰκὼν ἀνέλαθεν ἄρα γε τὴν πρώτην αὐτῆς παράστασιν, φωτισθεῖσα ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων; ἢ μήπως ἡ μεταβολὴ ἐγένετο διὰ τινος ἀνεξηγήτου μηχανισμοῦ; Τοιαύτη ὑπόθεσις εἶναι ἀπαράδεκτος παρὰ τοῦ ὁρθοῦ λόγου ὅπως ὁμως καὶ ἂν ἔχῃ ὁ Δοριμῶν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ πρᾶγμα, διότι ἠναγκάσθη ἅμα ἡ ἡὺς ὑπέφωξε νὰ φύγῃ διὰ νὰ μὴ ἐκθέσῃ τὴν προσφιλὴ Ἑστέλλην καὶ ἔκτοτε δὲν ἐπανῆλθε πλέον εἰς τὸν πύργον τοῦ Γερόνδῃ. »

— Ἐπειτα! εἶπεν ὁ Κ. Δε Παλλῇ φίλος τοῦ πρίγκηπος, τί ἀπέγεινεν;

— Ἐτελείωσεν ἡ ἱστορία, ἀπεκρίθη ὁ ἱππότης ἐκπλαγείς καὶ δυσχερῆσθηεις διὰ τὴν ἐρώτησιν.

— Δὲν μᾶς λέγετε τοῦλάχιστον τὰ ἀληθινὰ ὀνόματα τῶν προσώπων; ἠρώτησαν δύο δοῦκες καὶ πέντε βαρονίδες

Ὁ ἱππότης Λανζεκουδρᾶς ἐπέσιμωσεν ὑπερβαλόντως καὶ μειδιάσας μειδίαμα βεβιασμένον ἤνοιξε τὸ στόμα ἴσως διὰ νὰ δικαιολογηθῇ ἢ καὶ ἀποκριθῇ εἰς τὴν ἐρώτησιν· ἀλλ' ἐν τῷ ἅμα ἠσθάνθη τοὺς βραχίονάς του θλιβομένους ἐκατέρωθεν, καὶ στραφείς εἶδεν ἐκ δεξιῶν μὲν τὸν σωματοφύλακα καὶ ἐξ εὐωνύμων τὸν ἀντιστράτηγον.

— Σὲ διατάττω νὰ σιωπήσῃς! εἶπεν ὁ τελευταῖος οὗτος χαμηλοφῶνας.

— Ἐὰν ἀποκριθῇς, ἐπιθύρουν ὁ ἕτερος, αὐριον θὰ σε φανεύσω.

Εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἱππότου ἐξωγραφίσθη τὴν ὥραν ἐκείνην ἄκρα ἀμνηχανία

— Κύριοι! ἐτράβησε, δὲν ἔχω τὴν τιμὴν...

— Αὐριον τὴν ἐνάτην θὰ ἔλθω εἰς τὴν οἰκίαν σας, ὑπέλαβεν ὁ σωματοφύλαξ καὶ ἐγένετο ἄφαντος, ἀναμυχθεὶς ἐντὸς τοῦ πλήθους.

Ὁ δὲ ἀντιστράτηγος ἔστρεψε τὰ νῶτα τῷ ἱππότη εἰπὼν — « Ἐπαναβλεπόμεθα αὐριον τὴν ὀγδόην ὥραν. »

— Σὲ, ὑποσχόμεθα, ἱππότα, ἐχεμύθειαν, εἶπον οἱ περιεστώτες ἐν χορῷ, εἶπέτε μας μόνον τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ Γερόνδῃ.

— Μὴ μὲ βιάζητε... ἡ εὐσχημοσύνη ἀπαιτεῖ νὰ παρασιωπήσω... δὲν δύναμαι! ἀπεκρίθη ὁ Λανζεκουδρᾶς ἀήσυχος καὶ περίσκεπτος.

— Διὰ τῆς ἐπιμονῆς σας ταπεινόνεσθε, φίλτατε! ἀνέκραξεν ὁ Παλλῇ, διότι οὕτως ἡ διήγησις σας ὅχι μόνον ἄκριτος ἀποβαίνει, ἀλλὰ καὶ ἀνούσιος καὶ ἀνάλατος.

— Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ ἱππότης ἄλλοτε μᾶς ἐδιηγῆθη νοστιμωτέρας ἱστορίας, εἶπεν, ὡς ἐν ἐπιλόγῃ χασμώνμενος καὶ ὁ ἀμφιτρώων αὐτός.

Ὁ ταλαίπορος Λανζεκουδρᾶς ἔκυψε τὸν αὐχένα καὶ ἐνόησεν ὅτι ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης ἀπώλετο διὰ παντὸς ἡ φήμη του, ὅθεν τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἐσπέρας ἐξάρωσεν εἰς μίαν γωνίαν περίλυπος, πρὶν ὅμως ἀναχωρήσῃ ἠρῶνησε διὰ τοῦ βλέμματος κύκλῳ τῆς αἰθούσας καὶ παρετήρησεν ὅτι οἱ δύο μυστηριώδεις ἀξιωματικοὶ εἶχον ἀναληφθῇ.

— Τί διάβολο ἔχουν μαζί μου αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; διελογίζετο ὁ ἱππότης ἐνῷ ἐπέστρεφεν εἰς τὸ πενιχρὸν οἶκμά του. Μήπως πλάττων ψευδεῖς ἱστορίας, εἶπον κατὰ σύμπτωσιν καὶ τὴν ἀλήθειαν;...

Τὴν ἐπαύριον τὴν ὀγδόην ἀκριβῶς ὥραν μίαν ἄμαξα ἐστάθμευσε πρὸ τῆς θύρας τοῦ Λανζεκουδρᾶ. Ὁ καλὸς μας ἱππότης δὲν ἦτο δειλὸς, ἀλλὰ τὰς μينوμαχίας ἀπεστρέφετο εἰς ἄκρον, διότι ἐσυλλογίζετο ὅτι εἰς μόνους διαξιφισμὸς ἐδύνατο νὰ τῷ καταστήσῃ ἄχρηστον τὴν δεξιὰν χεῖρα, καὶ τότε τί θὰ ἀπεγίνοντο τὰ περίφημα ψαλίδια, τὰ ὅποια ἐσχεδίασαν τὴν εἰκόνα τῆς βασιλείας τῆς Γαλλίας; ὑπὸ τοιούτων λοιπῶν ἀρχῶν ἐμπνεόμενος, ἤνοιξε τὴν θύραν, ταλαντευόμενος μεταξὺ φόβου καὶ περιεργίας.

Εἰσῆλθε δὲ ὁ ἀντιστράτηγος καὶ τὸ πρόσωπόν του ἐφαίνετο τὴν ἡμέραν τόσῳ πολὺ ὠχρότερον καὶ σοβαρώτερον, ὥστε ὁ Λανζεκουδρᾶς, ἂν καὶ εἶχε προσοικειωθῇ πρὸς τὰ φαντάσματα, ἤρχισε νὰ φρίττῃ.

(ἀκολουθεῖ)